

Gheorghe Barbu, ex-rectorul Universității Pitești, este urmărit penal de DNA - Serviciul Teritorial Pitești pentru cel mai mare prejudiciu din istoria Argeșului. Acest prejudiciu este în valoare de 370 de miliarde lei.

Gheorghe Axinte, multimiliardarul argeșean, este cercetat de DIICOT pentru evaziune fiscală, spălare de bani și constituire de grup organizat pentru săvârșirea de infracțiuni.

7 - 13 martie 2008

TERRE de FEMMES -

Să mă predau?
Nu m-am predat niciodată
n-am fost a nimănui
nu le-am lăsat altora
nici măcar o fărâmă
din ființa mea...

Timpul mi-l ocup cu pregătirea
obsesivă
pentru ce vreau să devorez,
pentru ceea ce o să devorez,
pentru ce trebuie să devorez
și singurul meu gest
este să-ntind mâna pentru a apuca
tot ce-mi dorește inima.

Pun stăpânire
pe tot ce razele lunii luminează,
am tot ce-mi doresc...
Când luna e prea plină de sine
crapă o răpă în negura cerului,
o gaură adâncă și rotundă...
întotdeauna doar când vrea ea, luna;
nu eu sunt cea care hotărăște,
nicicând n-am stabilit eu vremea
când am mai luat în stăpânire ceva.

Blanca Varela (Peru) Curriculum vitae

să spunem că ai câștigat întrecerea
și că premiul era
o altă întrecere
că n-ai băut vinul victoriei
ci doar propria-ți sare
că niciodată
n-ai avut parte de urale
ci doar de lătrat de câini
și că umbra ta
propria ta umbră
a fost unicul și
nelealul tău competitor

A rose is a rose

nemișcat devoră lumina
se desface-ntr-o obscuritate roșie
e detestabila perfecțiune
a efemerului
infestază poezia
cu arhaicul său parfum

Alina Diaconu (Argentina) Ofrandă

Îți dăruiesc
Felurile-mi naufragii
Și încă neefectuată
aselenizare;
raza-mi de lumină
din clipele
când îmi depășesc
oasele
și carnea
și materialitatea;
când neretținută de gravitate
și lipsită de greutatea
moleculilor,
sau a apei
încerc Haul
în plinătate.

Metempsihoză

Oare ce am fost
Când nu eram ce sunt?
Prin ce ulițe
prin ce coclauri
ființa-mi hoinărea
Sau se întrema?
Cine m-a locuit?
Iar eu pe cine?
Ce contact invizibil
Ne uea

în nesigurantă
și inevitabil?
Care a fost pasul vinovat
Pe care l-am tot repetat?
Voi afla vreodată
Cu certitudine de ce oare
Ale mele rătăciri
Rătăcirea mea
Din trup în trup
Va înceta?
Se vor opri?
Și câte succese osteneți
Prezentul mi-l apasă?
Sau poate că
Asta-i ultima Opre,
înainte de
Îmbrățișarea mării?

Martha Canfield (Uruguay)

Ca o plantă

eliberează-mă de iarba
ce-mi crește-n jur
nu vezi că mă sufocă
redă-mi aerul vântul
lumina ce-mi lipsește
deși secretă și neclară
de-acum indispensabilă
stropeste-mă cu apa gălgăitoare
a râului pe care-l știi
rupe ramurile informă și voluptoase
aruncă frunzele ofilite
săpă scoate buruienile
fă-mă iar suplă și sigură
cum eram
în frumsețea pură a începutului
atunci când clipa era doar absolutul
și apoi te rog
ca fără de milă
să-mi tai rădăcinile
să mă smulgi din pământ
să mă arunci în aerul respirat
într-o zi într-o oră într-o clipă de fericire
lasă-mă să visez
nu-mi mai pasă de nimic
dacă respirația-mi va fi destulă
pentru a-mi înțelege greseala
pentru a păcăli ameteala
și pentru a mă arunca
în somnul fără de vise
în întunericul de neconceput
al pustiei fără de tine

Luna, nu

Nu vreau ca luna
să-ți mângâie părul
Nu vreau ca noaptea
să-ți deformeze statura
Și nici ca somnul să te rețină
în spațiul îngrat
care refuză realitatea
Vreau ca semnul tău să fie solar
Ca dimineața să se lungească
prin nenumărate orele tale
să respiri adânc
viața care-mi lipsește
să nu-ți lipsească nimic
splendoarea ta să trezească
orele zilelor
într-un arc nemuritor
în care niciodată să nu apară luna.
Și să nu aflu vreodată
că grația trece
sau că se pierde.

Margara Russotto (Venezuela)

Dosar

În perioada arhaică
femeile erau prăvălite
din înaltul zidurilor

În zilele noastre
divorțează
și participă la congrese internaționale.
Unele sunt foarte agresive
ceea ce arată stadiul primitiv
al dezvoltării lor.
Cele decăzute sau sașii
nu aparțin genului.
Prima parte a vieții lor
extrem de scurte
și-o risipesc confecționându-și
o frumusețe efemeră
pe care o parodiază
în a doua parte a vieții

Suntem dezorientați.
Da' cum să nu fim dezorientați
când nimic din datele recent
descoperite
nu seamănă cu revelațiile
din cărți?
Nu reușim să ne explicăm o astfel de
incongruență.
Și nici n-am întâlnit urme ale
jumătății care să întregască
viața unui atât de ciudat specimen.
Doar umbre. Rămășițe
ale exterminărilor reciproce.
Rămân doar ele și vaietele lor
de rasă în curs de dispariție

O, da, de rasă în curs de dispariție!

Cele șapte virtuți capitale

Doamne
trebuie să ating
abnegația totală
supunerea fără condiții
docilitatea perfectă
mortificarea cu orice preț
castitatea incoruptibilă
retragerea definitivă din lume
promis să fiu
multumită în singurătate
îngăduitoare cu nebulii
cea mai săracă dintre săraci
și să ating renunțarea supremă
să uit de propria-mi carne
dar mai ales
și pentru todeauna
să-mi reprim
inutilele cuvinte
și să ajung
tăcerea perfectă

Dacia Maraini (Italia) O noapte parfumată

O noapte parfumată
și luminile stinse
aerul căldut vibrează
vino vino vampirul meu
vom fi singuri în casă
îmi voi dezgoli gâtul
voi închide ochii sub mușcătură
îmi voi reține tipătul
când dinții tăi vor sfășia
pieziș carnea-mi fragedă
vino vino vampirul meu
e aproape miezul nopții
fereastra e deschisă
n-am atârnat usturoi
nici crucifix pe perete
nici inima imaculată a lui Iisus
nu ne va înabuși simțurile
doar noi doi tu și cu mine
ne vom privi în față
cu un surâs curtenitor complice
și în aerul nemisecat
supusă îmi voi oferi gâtul

Cu vreau secol și jumătate înaintea „politicii corecte” a administrației americane, inginerul-filozof Auguste Comte punea bazele sociologiei, dar dezvoltă și „politica pozitivă”. Un gânditor de calibrul lui Comte, în al său „Sistem al politicii pozitive”, observa că „femeia este un adevărat intermediar între bărbat și umanitate”. Un rol important, din păcate nu și un statut oficial. Pentru că pe atunci - în plină epocă eroică napoleoniană - lumea era doar a vitejilor care se înfruntau pe câmpurile de bătălie. Din păcate, femeile au fost nevoite să lupte în străzi și piete pentru a obține un statut social egal cu al bărbatului, statut refuzat de sisteme economice și politice obtuze. 8 Martie - Ziua Internațională a Femeii a fost „inaugurată” la Copenhaga în 1910, de Conferința Internațională a Femeilor Socialiste (la propunerea Clarei Zetkin, figură importantă a stângii germane de la începutul secolului XX), și acceptată de ONU în 1975 ca zi de comemorare a martirelor și de sărbătorire a succeselor obținute în lupta pentru egalitate a sexelor. Acum, 8 Martie este o zi specială (în unele țări chiar zi nelucrătoare) în care sunt organizate diverse evenimente care valorifică creativitatea feminină, vreme de secole cantonată doar în bucătărie și dormitor. Dar pe nesimțite lumea s-a schimbat, iar partea mai bună a lumii este condusă cu eficiență și discreție de femei. Cu discreție și modestie, fără excese testosteronice pentru că, așa cum observa foarte tânărul Iulia Hasdeu, „o femeie are nevoie de geniu și de multă modestie pentru ca ceilalți să-i tolereze inteligența”. Grupajul de poezie semnat numai de poete, din țară și străinătate, este omagiul adus creativității feminine de către „Ziarul de Argeș” cu ocazia acestei mai nou-numite IWD.

POEZIE UNIVERSALĂ

Carmen Boulosa (Mexic) Unde-am ajuns?

Unde-am ajuns? Cine mai sunt?
Nu eram eu acea carne încremenită
cu ochii căsați spre afară?
Și ce mai sunt?

De când sunt cea de-acum, de când
am încetat - din nefericire -
să fiu cea binecuvântată
carne de copilă nevinovată
am fost mereu doar carne strivită
de pumnul încețat al poftirii...
De când sunt cea de-acum
am fost legată
de sălbăția stupidă a jinduirii

Gheorghe Axinte, multimiliardarul argeșean, este cercetat de DIICOT pentru evaziune fiscală, spălare de bani și constituire de grup organizat pentru săvârșirea de infracțiuni.

International Women's Day - IWD

dinților tăi iubiți
vino vino iubitul meu
noaptea-i caldută și parfumată

Ce crede oglinda din perete?

Ce crede oglinda din perete?
ce crede cartea de pe poliță?
ce crede farfuria de pe etajeră?
ce crede rochia mea atârnată la soare?
oglindea crede că poate
cartea vorbește și cartea crede
că farfuria dansează iar farfuria crede
că rochia mea atârnată la soare
povestește o istorioară
despre nevinovate seducții

Aurora Luque (Spania) Sindrom de abstenență

Dragostea nu este chiar atât de toxică
și nici termenul de garanție
lipit pe spate nu e depășit.
Încă nu s-a transformat în otrăvă
eficace și poate încă nu-i necesară
O supradoză.
dragostea filtrată de memorie
are calitate mortală
Măntore la cuvinte și mărturisesc
Că niciodată intoxicația sau delirul meu
nu le va contagia
Că nu se vor îmbolnăvi.
Tot mai sănătoase mereu gata
Să mă abandoneze și să mă lase
și mai bolnavă. Dar niciodată
simultan celălalt trup al meu
n-a fost cuprins de febră.
Trupul acela ale cărui viscere
Sunt cuvintele.

Carpe noctem

Carpe noctem dragostea mea.
Apucă dorința bruscă
Oarbă ca prezicătoarea,
Ciorchinele pubisului și constelațiile.
Să pătrunzi, să pătrunzi, să depui
Sărutări cu desen de valuri și spirale
Curg mii de artere
Legănate ca algele. Carpe mare.
Seducția luminii
A sexelor deschise ca netede actinii
Pufușorul presărat cu mătese pe maluri,
Spuma din zonele inghinale și valuri.
A dori înseamnă a aduce
În trup destinul mării.

Gioconda Belli (Nicaragua) Proiect de cântec

Eu, femeia lunii,
Te somez să mă săruți.
Te convoc la craterele
Geografiei mele
Vino
Dezbracă-ți reținerile
Linistește-ți turmele
Pe-ale mele coline
Eu, femeia pământului,
Te convoc la o dragoste de semn nou
O dragoste vegetală de o mie de seminte
Un arbore, cu trunchi înalt și puternic
Vino
Să ne despărțim de lut
Te invit în văzduh, pe noile mele aripi
Uple-mă de fructe
Eu, femeia pântec de soare,
Te convoc la lumină.
La miezul zilei, vino lângă mine

Nicio umbră între noi să nu fie
Vino
În această călătorie, spre zenit,
ridică-te cu mine
Vino și uită-te la mine
De la aceeași înălțime
Împună ne vom împrieteni cu moartea
Împună vom eterniza pietrele
Împună vom deschide marea
Pământul făgăduiește îți vom lua în
stăpânire
Și mutrelor pe care le fac secolele
Le vom pune foc.

Aș vrea

Dragule, aș vrea să-ți port copilul
Să-ți dau, din adâncul pântecului meu
O nouă prelungire a nemuririi tale
Să-ți arăt cum viața mea poate crește
Ca un copac
Pe care-l îngrijești
Până unde pot ție să mă dăruie
În felurite chipuri,
În toate clipele, conștiente sau
inconștiente
Pot să-ți fiu rău, pot să-ți fiu umbră.
Perna cea moale pe care-ți sprijini
capul,
Vântul sau marea,
Patul, dușumeaua
Femeia.

Maria Antonieta Flores (Venezuela) Creație

întotdeauna vor bate vânturile mării
nordului
și buzele tale îi vor șopti numele
întotdeauna trupul tău
surprins va fi
sub al lui
întotdeauna iubirea va fi
într-o limbă străină

suferind intemperile
înfășând în durere cuvintele

trei nopti scrise pe prezent
un întotdeauna al momentului
saliva ta lent înghițită de frică
pereti filtrați de dorință
întotdeauna semnalul

mereu nenorocul
și al buzelor tale însetate tremur

Ana Castillo (SUA) Cer imposibilul

Cer imposibilul: să mă iubești mereu.
Să mă iubești și când dorința s-a sfârșit
Să mă iubești cu a călugărului îndârjire
unică

Când lumea toată
Și tot ce sfânt socoți te-ar sfătui
Împotriva-mi, să mă iubești, încă mai
mult
Când furia te umple și n-are
încă un nume, iubește-mă
Când orice pas ce te duce
de-acasă la serviciu te obosește
Iubește-mă. Și de la serviciu spre casă,
iubește-mă, iubește-mă.
Iubește-mă când ești plictisit
Când orice femeie-nfălțită
e mai frumoasă decât cea
mai năinate văzută
Sau, mai patetic, iubește-mă
cum ai făcut-o întotdeauna
Nu ca un admirator sau ca un judecător
Ci cu înțelegerea pe care o păstrezi
Pentru a ta însingurare.
Iubește-mă așa cum îți savurezi izolarea
A morții anticipare
Ale cărnii mistere, rânire și tămăduire
Iubește-mă ca pe cea mai scumpă
amintire a copilăriei
iar dacă n-ai nicio amintire,
Închipuie-ți una
și pe mine adu-mă cu ea, lângă tine
Iubește-mă chiar ofilită,
ca și cum aș fi tânără
Iubește-mă ca și cum aș fi veșnică
Iar eu voi face din imposibil
Un fapt obișnuit,
Iubindu-te, așa cum te iubesc

POEZIE ROMÂNEASCĂ

Carolina Ilica Numai al meu

Nimic nu ascund,
câci nimic nu se poate ascunde.

Surâsul și ochii și mâinile sunt
Cu nerușinare
Expuse vederii.
Veșmântul ia forma înaltului trup,
Sandaua arată piciorul.

Dureri dinăuntru îmi strigă pe nume
Inima,
Cel mai ades.

Dar Gândul?
Veți zice.
El are mereu
Trădători favoriți:
Gestul
Vorba și Visul

Și totuși ceva simt că-i numai al meu:
Un Muzeu-de-Amintiri:
o Colectie-Unică,
Pe care nicioară n-ar putea
s-o mai strângă
Nimeni în rama memoriei sale.

Denisa Popescu Ce știu bărbații

Ce știu bărbații
Despre fetele de școală,
Pe care nu le-au urmărit
Niciodată departe cu privirea,
În vremea când
Li se năstrea primul copil!
Nu li s-a arătat
Că le vor iubi,
Peste zece
Ori peste douăzeci de ani,
Cu fierbințeală și vin,
Cu palme crăpate
Și cu vodcă,
În umbra cu guri lacome
Sau chiar
În ceareafurile conjugale.
Ce știu bărbații
Despre aspra dulceață
A copilelor
Care le vor fi amante
La crepuscul!

Mângâiați-le, dragilor,
Cu duioșie
Și jucăuși-le vesel
Pe genunchi.
Fețele acestea
Cu încheieturi mici
Vor face pui
În gropile voastre
Cu comori,
La bătrânețe.

Magda Grigore Retrorime

Când se îngână ziua cu noaptea
Nici prea devreme, nici prea târziu
Din umbră, uite, pânđește moartea
Dorinței nu-i mai ține frâu.

Eu am o lume, tu ai o lume
De margini se-agată gândul cel viu
Îmbrățișarea, uite, ce lacom se-neacă
În raul ce curge vechi și pustiu.

Nu-i nimeni în preajmă
sau nimeni nu vede
Pe Dumnezeu n-am apucat să-L strig
Să oprească noaptea ce se repede
Ochiul luminii să-l stingă în frig.

Umbră dorinței nu îi mai ține
Când zilei încă nu-i ajunge noaptea
Măcar sfârșitul dă-mi-l mie
Din umbră, uite, pânđește moartea.

Nicoleta Popa Invitație la plimbare

prea multe cuvinte
exagerat de multe cuvinte
sunt toată numai cuvinte.
plimbă-te și tu

măcar o după-amiază
prin carnea mea
alungă-mi cuvintele din ea.

Autodidactă

nu trebuie să mă-nveți nimic
o să-nvăt singură totul
de mii de ani fac asta
și nu m-am plâns niciodată
de obicei m-am călcat în picioare
m-am jupuit de vie
am prins din zbor tehnici
de mutilare a propriului suflet
în așteptarea tandreței.

Alexandra Pârvan Hazardul

Eu eram oricum bărbat frumos,
dar nu știu cum
în oraș s-a dus vestea că sunt pictor
și de atunci vin zilnic femei la mine
și se dezbracă. Eu le fac un ceai.
Într-o zi a bătut la ușă ea,
altcineva,
a intrat și a început să se dezbrace
„nu te dezbracă!” i-am spus „ce faci?”
ea se dezbracă și eu o vedeam îmbrăcată
așa cum venise la mine în prima zi
cu o legătură de cîreșe după ureche
și un fluture care nu-i zburase din pleite
inspirat am început s-o pictez și atunci
hainele i-au căzut la pământ una câte
una
rămasă fără veșminte priveam uluit
cum eu văzusem o femeie îmbrăcată
în somnul fluturilor
și pictasem una goală
coașă ca o cîreșă.

Cristina Onofre Îndrăgostit fiind

Duhul ierburilor
venea în visul meu
și-mi spunea
cum să mi-l apropiu,
încendiind zilele
și salvând doar o parte din mine
pentru a-l putea primi doar pe el
în așternutul de lebădă
în care mai dorm uneori

Gabriela Ivașcu Artă poetică

ochiul meu însetat de privesciti.
ochi împodobit cu gene de lumină
zâmbete sulfurase
pe gurile de hidră ale nopții
sunt un hași turose al timpului.
economisesc secunde,
drămuiesc bătaie de inimă
dezmembrez nopți.
extrag esența din putregaiuri.
beau veninul renasterii.
resuscitez idealuri.